

ಯಾವುದೂ ನನಗೆ ಬೇಡವಾಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಬಾಡಿದ ಮುಖವನ್ನು ಕಂಡು 'ಯಾಕೆಗೆ ಇದ್ದೀಯಾ.' ಎಂದು ಅಮ್ಮ ಮೂರ್ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿ ಕೇಳಿದ್ದಳು. ಕೊನೆಗೊಂದು ಬಾರಿ ಕೇಳಿದಾಗ ನಾನು ಒಬ್ಬಳೇ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಇರಲು ಬೇಸರವಾಗುತ್ತಿದೆ.. ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದೆ. ಅಮ್ಮ ಭಾಗಶಃ ಇವಳು ದುಡಿದಿದ್ದು ಸಾಕು.. ಇವಳಿಗೊಂದು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದರೆ ನನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಕಳೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಳು ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಾನೇ ಹೇಳೋಣ ಅಂತ ಮಾಡಿದ್ದೆ. ನೀನು ಬೇಜಾರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋಯಾ ಅಂತ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ನೀನು ದುಡಿದಿದ್ದು ಸಾಕು.. ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡು.. ಎಂದು ತುಂಬಾ ಮುಷಿಯಿಂದಲೇ ಹೇಳಿದಳು. ನಾನು ಆ ತಿಂಗಳು ಮುಗಿಯುವವರೆಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಸುಮಾರು ಮೂರು ವರ್ಷದ ನನ್ನ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ತಿಲಾಂಜಲಿಯನ್ನಿಟ್ಟು ಕೊನೆಯ ಸಂಬಳ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ.

ಕಾಲ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆಸುತ್ತದೆ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅವರ ನೆನಪಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರಲು ನನಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ದಿನಗಳೇ ಹಿಡಿದವು. ಆಗಾಗ ಅವರಿಗೆ ಒಂದಷ್ಟು ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವರೇನೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ದಿನ ಕಳೆದಂತೆಲ್ಲಾ ನಾನು ನನ್ನ ಅಪ್ಪನ ಕಾಯಿಲೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಂತೆಯೇ ನನ್ನ ಭಗ್ನಪ್ರೇಮವನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆ. ಸುನಿಲ್ ಕುಮಾರ್ ಎನ್ನುವ ಪುರುಷನ ನೆನಪು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಭಿತ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಸಿಹೋಯಿತು. ಆದರೂ ನಾನು ಜೀವನಪೂರ್ತಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿರಬೇಕೆಂದೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಅದು ನನ್ನೊಬ್ಬಳು ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಬದುಕಿನ ಒಂದು ಭ್ರಮಾತ್ಮಕ ಅಧ್ಯಾಯ ಮುಗಿದು ವಾಸ್ತವದ ಅಧ್ಯಾಯ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು.

* * *

'ಅಮ್ಮಾರೇ ಆರು ಗಂಟೆ ಆಯ್ತು.. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬರ್ತೀನಿ.. ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಿ..' ಎಂದಾಗ ನನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ ಮೂಡುತ್ತಿದ್ದ ನೆನಪಿನ ಸುರುಳಿಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಸುತ್ತಿಟ್ಟು ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಎದ್ದು ಪಾಪೂವಿನತ್ತ ನೋಡಿದೆ. ಪಾಪೂ ಇನ್ನೂ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನಿಂಗಮ್ಮ ನನಗಾಗಿಯೇ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ನನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳಿಗೆ ಏನನ್ನಿಸಿತೋ.. 'ಯಜಮಾನರು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ರೇಗಾಡಿದರು ಅಂತ ಬೇಜಾರು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರೋ.. ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಬೇಜಾರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ.. ಎಲ್ಲಾರ ಮನೆಯ ಗಂಡಸರೂ ಒಂಥರಾ ಅಂಗೆಯೋ..' ಎಂದು ನನಗೆ ಸಾಂತ್ವನದ ಮಾತನಾಡಿದಳು. ನಾನು ಸುಮ್ಮನೆ ಮುಗುಳ್ಳೆಕೆ. ಬರ್ತೀನಿ.. ಎಂದು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಿ ಅವಳು ಹೊರಟು ಹೋದಳು.

ನಿಂಗಮ್ಮ ನಿಯತ್ತಿನ ಹೆಂಗಸು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಆರು ಗಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಂದರೆ ಮತ್ತೆ ಸಂಜೆ ಆರಕ್ಕೆ ಅವಳು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಡುಗೆ ಮಾಡುವುದು, ಪಾಪೂವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಿಟ್ಟರೆ ನನಗೆ ಬೇರೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವಳೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ನಮ್ಮ ಮಾವನವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಗಂಡನ ಕುಟುಂಬದವರೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಾಗಿದ್ದಾಗ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರಂತೆ. ಅವರು ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಮನೆಗಳಾದವಂತೆ. ಈ ಮನೆ ನನ್ನ ಗಂಡನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಮನೆ ಜಯನಗರದಲ್ಲಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಭಾವ (ನನ್ನ ಗಂಡನ ಅಣ್ಣ), ಅವರ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳು, ನನ್ನ ಅತ್ತೆ, ನನ್ನ ಮೈದುನ ಇದ್ದಾರೆ. ಮೈದುನನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಅವನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಮನೆ ಕೋರಮಂಗಲದಲ್ಲಿದೆಯಂತೆ. ಅದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದ್ದೆ. ಯಾವುದೋ ಕಚೇರಿಗೆ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರಂತೆ. ಈ ನಿಂಗಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗಿಯಿಂದಲೂ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳಂತೆ. ಅವಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದವರೂ ನಮ್ಮ ಮಾವನವರೇ ಅಂತೆ.

ಮೊದಲೆಲ್ಲಾ ನಿಂಗಮ್ಮ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಈ ವಿಶಾಲವಾದ ಬಂಗಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಅಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಚಿಕ್ಕ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿ ತುಂಬಾ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನ ಗಂಡ ಮನೆಗೆ ಬರುವ ನಿಗದಿತವಾದ ಸಮಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಲೂ ಮನೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಗಂಡ ಬರುವವರೆಗೆ ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಈಗ ಪಾಪೂ ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಆ ಹೆದರಿಕೆ ಮಾಯವಾಗಿದೆ.

ಮನೆಯ ಹೊರಗಿನ ಮತ್ತು ಒಳಗಿನ ದೀಪಗಳ ಸ್ವಿಚ್ ಹೊತ್ತಿ

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ

ದರ್ಜೆ ಕಾಯಕ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹೇಮಾವತಿ ತಂದೆ ಆರೋಗ್ಯ ಸರಿಯಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಅಡ್ಮಿಟ್ ಆಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಲಕ್ಷಾ ಹೊಡೆದಿದೆ ಎಂಬ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಹೇಮಾವತಿಗೆ ದುಃಖವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಪ್ಪನ ಬಳಿ ತಾನು ಗಾರ್ಮೆಂಟ್ಸ್ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರುವ ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಅಪ್ಪನಿಗೂ ದುಃಖವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೂ 'ಆಯ್ತು ಹೋಗು, ಜೋಪಾನ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಗೆಳತಿ ಸೀತೆಯ ಜತೆ ಸಂತಸ ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತಾಳೆ. ಅದಾಗಿ ಕೆಲವಾರು ವರ್ಷ ಕಳೆದುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮದುವೆಯಾಗಿ ಮಗು ಕೂಡ ಆಗುತ್ತದೆ. ವಿಚಿತ್ರ ಲೋಕ ಅವಳ ಸುತ್ತ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಗಂಡನಿಗೆ ಊಟ ಕೊಟ್ಟು ತಾನೂ ಊಟ ಮಾಡಿ ಮಲಗುತ್ತಾಳೆ. ಮತ್ತೆ ಹಳೆಯ ನೆನಪುಗಳಿಗೆ ಚಾರುತ್ತಾಳೆ.

ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೆಳಗಿಸಿ, ಪಾಪೂ ಮಲಗಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿ ಬಿಡೋಣವೆಂದು ಅಡುಗೆ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದೆ. ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಅಡುಗೆಯ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿತು. ರೂಮಿನ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದೆ. ಪಾಪೂ ಇನ್ನೂ ಮಲಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ನಾನು ಸಂಜೆಯ ಹೊತ್ತು ಪಾಪೂ ಮಲಗಿದ್ದರೆ, ಅವನು ಏಳುವವರೆಗೆ ಟೀವಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅದರ ಇದೇಕೋ ಅದು ಇಷ್ಟವಾಗದೇ ಮುಂಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಪಾಪೂವಿನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದೆ. ನನಗರಿವಿಲ್ಲದಂತೆಯೇ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತೆ ನಾನು ಸುತ್ತಿಟ್ಟ ನೆನಪಿನ ಸುರುಳಿಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚತೊಡಗಿತು.

* * *

ನಾನು ಬೆಂಗಳೂರು ಬಿಟ್ಟುಬಂದು ಊರಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನನಗಿದ್ದ ಗಾರ್ಮೆಂಟ್ಸ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯ ಅನುಭವದಿಂದ ಒಂದು ಆಧುನಿಕ ಹೊಲಿಗೆ ಯಂತ್ರವನ್ನು ಖರೀದಿಸಿ ಹೆಂಗಸರ ಬಟ್ಟೆ ಹೊಲಿಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಶುರು ಮಾಡೋಣವೆಂದುಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ ಅಮ್ಮ ಅದಕ್ಕೆ ಸುತಾರಾಂ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ನಾನು ಎಂದಾದರೂ ಒಂದು ದಿನ ಈ ಮನೆಯನ್ನು ತೊರೆದು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವವಳು ಎಂಬುದು ಖಾತ್ರಿಯಾಗಿತ್ತೆಂದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ನೀನು ಇಷ್ಟು ದಿನ ದುಡಿದಿರುವುದೇ ಸಾಕು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆರಾಮವಾಗಿರು ಎಂದು ಗದರಿದಳು. ನಾನೂ ಅವಳ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿರೋಧ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸದೆ ಸುಮ್ಮನಾದೆ. ಏನೂ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಬೇಸರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆದುಕೊಂಡು, ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಊಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಬಿಡುವಾದಾಗ ಅಮ್ಮನ ಹೊಲಿಗೆಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಕಾಲ ಕಳೆಯತೊಡಗಿದೆ.

ಇದೆಲ್ಲದರ ಮಧ್ಯೆ ನನಗೆ ಹೊಸತೊಂದು ಅನುಭವವಾಗತೊಡಗಿತು. ಗಿರಿಧರ ಎಂಬ ನಮ್ಮ ಸಂಬಂಧಿಕರ ಮಗ ಆಗಾಗ ಅಪ್ಪನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಅವರ ತಾತ ನಮ್ಮ ಊರಿಗೇ ದೊಡ್ಡ ಸಾಹುಕಾರರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪನ ದೂರದ ನೆಂಟರು. ನಾನು ಚಿಕ್ಕವಳಿದ್ದಾಗ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಅಪ್ಪನೊಂದಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಗಿರಿಧರ ನನ್ನ ವಯಸ್ಸಿನವನೇ. ನಾನು ಹತ್ತನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿದೆ. ಅವನು ನಮ್ಮೂರಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಖಾಸಗಿ ಕಾನ್ವೆಂಟ್ನಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದ. ನಾನು ಪಿಯೂಸಿಗೆ ಸೇರಿದಾಗ ಅವನೂ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ